“Heimskringla,”

kemur út á hverjum miðvikudegi.

An Icelandic Newspaper. Published every Wednesday by

ÚTGEFENDUR:

The Heimskringla Ptg. & Publ, Co.

Skrifstofa og prentsmiðja:

151 LOMBARD STREET, - - WINNIPEG, MAN.

Blaðið kostar:

Heill árgangur........ $2,00
Hálfur árgangur........ 1,00
Um 3 mánuði........ 0,65

☞ Undireins og einhver kaupandi blaðsins skiptir um bústað er hann beðinn að senda *hina breyttu* utanáskript á skrifstofu blaðsins og tilgreina um leið *fyrrverandi* utanáskript.

Aðsendum nafnlausum greinum verður ekki gefinn gaumur, en nöfn höfundanna birtir ritstjórnin ekki nema með samþykki þeirra. En undirskriptina verða höfundar greinanna sjálfir að til taka, ef þeir vilja að nafni sínu sje leynt. Ritstjórnin er ekki skyldug til að endursenda ritgerðir, sem ekki fá rúm í blaðinu, nje heldur að geyma þær um lengri eða skemmri tíma.

Upplýsingar um verð á auglýsingum í „Heimskringlu“ fá menn á afgreiðslustofu blaðsins.

☞ *Uppsögn* blaðs er ógild, samkvæmt hjerlendum lögum, nema að kaupandinn borgi um leið, að fullu, skuld sína við blaðið.

BUSINESS MANAGER:

Einar Ólafsson.

Hann er að hitta á afgreiðslustofu blaðsins hvern virkan dag kl. 9 til hádegis og frá kl. 1—6 e. m.

Utanáskript til blaðsins er:
The Heimskringla Printing & Publishing Co.
P. O. Box 305
Winnipeg. Canada.

VI. ÁR. NR. 9. TÖLUBL. 273.

WINNIPEG, 24. Febrúar 1892.

SALAR-HUNGUR
—OG—
SALAR-MORD.

Eitt af stórmálum nútíðarinnar er meðhöndlun glæpamanna. Einn flokkurinn vill, að sjálfssögðu, að þeir sjeu sviptir frelsinu, svo að þeir ekki geti unnið meiri skaða, en, að í stað hegningar komi uppfræðsla. Fyrst og fremst andleg fræðsla, er yfirbugi allar hvatir til þess illa, og verkleg uppfræðsla, er fyrirbyggi þörfina, er í sumum tilfellum sýnist eiga sjer stað til lagabrota, þjófnaðar, ráns o. s. frv. Annar flokkurinn aptur á móti álítur nauðsynlegt að meiri hörku, en nú á sjer stað í þessu landi sje beitt við alla afbrotamenn. Þessi flokkur dregur fram ill-hrekjandi dæmi til að sanna það, að sakamenn í fangelsum eigi betri æfi, yfir vetrartímann að minnsta kosti, heldur en allur fjöldi verkalýðsins í stórbæjunum. Fangelsin eru hlý og vel byggð hús, fæðan kostgóð og mikil, vinnutími stuttur og vinnan ljett, hvíldartími þar af leiðandi nægilegur og áhyggjur engar. Af fæstu þessu hefur fátækur verkamaður í stórbæjunum í kuldabeltinu að segja. Íbúðarhús hans eru opt fremur hreysi en hús, fæðan opt ónóg og ekki hin kostbezta, vinnutími, þegar nokkur vinna fæst, langur og vinnan opt þung, hvíldartíminn þar af leiðandi ónógur, og áhyggjurnar óendanlegar. Það þykir líka mega finna nóg dæmi til að sanna, að menn sem enga atvinnu eiga vísa, hafa fyrir engum að sjá og sem vanþekkingar vegna kunna ekki nema ógjörla að gera greinarmun á heiðri og vanheiðri og kæra sig enn minna hvað upp er eða niður, vinna opt á haustum smá skálkapör, í þeim eina tilgangi að fá gott húsnæði og fæði upp á kostnað hins opinbera yfir veturinn.

Stefna fyrrgreinda flokksins er mannúðlegri, og um leið betri. En af því hún grípur ekki útyfir ræturnar, eða máske rjettara sagt, af því hún byrjar ekki þar sem á að byrja, nær hún að líkindum seint tilgangi sínum, þeim, að yfirbuga glæpa-fýsnina með menningu.

Þegar að er gáð, þá er það ekki nema tiltölulega lítill hluti glæpa, sem sprettur af sjúkdómi eða ófullkominni byggingu einstaklingsins. Það er kringumstæðurnar, sem valdar eru að öllum fjölda glæpa, hvert heldur í smáum eða stórum stíl. Það er sálarhungrið, sem leiðir til sálarmorðs, til glötunar úr tölu heiðvirðra manna. Hvers er að vænta af þeim manni, sem allan sinn hug hefur festan á bóknámi, söngfræði, málverkum, verzlunarfræði, byggingafræði eða öðrum slíkum fræðigreinum, en sem kringumstæðurnar setja á þann bekk, að hann dag eptir dag heyrir ekki annað en agg og þrætur, og slítur kröptum sínum á að moka og grafa. Það er ekki að undra þótt heimurinn verði eyðihjarn í augum háns, og lífið langdregin kvöl. Sje hann ekki því þrekmeiri leiðist hann að lyktum út á einhverja þá hálku er veldur falli, og falli hann einu sinni, fellur hann aptur og aptur, jafnskjótt og hann rís á fætur. Eða hvers er að vænta af þeim, sem í æsku nýtur þeirrar uppfræðslu einnar er fæst á strætum úti í stórbæjum, í flokki flakkara og siðferðisleysingja, sem aldrei heyrir vinar orð eða leiðsögn til betri vegar, en sem í þess stað heyrir áfellis orð úr öllum áttum? Hann þekkir ekki annað fjelag en það sem hannn skipar, en sem honum óafvitandi leiðir hann smásaman í siðferðis glötunina.

Það er mannúðar og kærleiks leysið, sem veldur mestu þessu tjóni. með öllum sínum gjöfum til fátækra, til kristniboðs meðal heiðingja og þvílíkt, er þessi öld bláfátæk og getur litlu miðlað af sannri mannúð. Ef svo ber við að kirkjan eða hjálpar-fjelag tekur sig til og vill likna eða „tala um“ fyrir einhverjum vesalingnum, sem er að sökkva, þá er það optast „nefnd’ manna, sem send er af örkinni. Bróðurhugur er ekki í förinni, heldur „nefndar“-hugur og sá hugur er einkum sá, að vinna stofnun sinni ofurlitla frægð. Það eru ekki vinarorð, sem hinum þjáða eru flutt, heldur „nefndar“-orð, flutt í umboði þessa eða hins fjelagsins, þessarar eða hinnar stofnunar. Það sæmir auðvitað þessu vinnuvjelalandi að vinna allt sem verður með verkfærum og vinnuvjelum, en sú vinnuaðferð fullnægir ekki kröfum hungraðrar sálar, sem alla æfi hefur hungrað epir sönnu vinarorði. Það þarf meira en „nefndar“-áminning einu sinni eða tvisvar á æfinni til að endurlífga útkulnað lífs-og siðferðisþrek þess manns, sem alla aðra tíma er ávítaður, fyrirlitinn og hataður, af því kringumstæður hans skópu honum verkahring meðal þess flokks, sem á tungumáli skriptlærðra og farisea heitir „skríll“.

Á meðan jafnmikill hörgull er á mannúð og bróðurhug til þess í kyrþey að sýna hinum halta betri veg, verður litlu til leiðar komið með að útrýma glæpa-efninu úr manninum, hvernig sem með hann er farið, eptir að hann er kominn í klær laganna og sviptur sjálfræðinu.

UNDIR STRÆTUNUM.

Í síðastl. janúar var byrjað að brúka nýjaneðanjarðar járnbraut í London.

Þessi nýja braut liggur frá miðju bæjarins til Shepherd’s Bush, og er sú vegalengd um 6 mílur. Er svo ætlast til, að tvö sjerstök jarðgöng verði alla leiðina, hjer um bil fimmtíu fetum undir strætinu, hvert þeirra fyrir sína lest. Hreyfingaraflið verður rafurmagn, og göngin verða grafin, án þess að rífa upp strætin, eða á annan hátt tefja fyrir umferðum um þau. Brautin verður því nær bein og liggur undir aðalstrætum, austur- og vestur-London. Hin heimilaði höfuðstóll er aðeins $13,000,000 í hlutabrjefum, og $4,500,000 í skuldabrjefum. Upphafinn járnbraut er að vísu billegri en neðanjarðarbraut, en hraðinn er minni. Nær því þriðjungur allra íbúa í öllum stórbæjum, verður að fara þaðan er hann sefr og etr og þangað er hann vinnur. Hefur það því all-lengi verið ein af aðalspurningum í stórbæjum hvernig fara ætti að flytja manngrúa þennan. Eins og auðvitað er, verður þetta því örðugra sem bærinn er stærri. Þannig horfir þetta til vandræða t. d. í New York, því hinar upphöfðu járnbrautir nægja þar eigi lengur. Þegar að flytja verður í vagni, er ætlaður er að eins fyrir 50 manns, um 120 manns. Þá er auðvitað eitthvað að, eða þegar að körlum og konum er svo troðið inn í vagnana, að eigi er hægt að snúa sjer við eða hreyfa sig, þá er slíkt lítt þolandi, og verður á einhvern hátt að reyna að bæta úr því.

Þegar menn, er unnið hafa baki brotnu tíu stundir á dag, verða að hanga utan í vögnum, líkt og skipbrotsmenn utan í báti á hvolfi, þá er eigi furða þó kvartað sje undan slíkum flutningi. Þegar að fátæklingurinn, hvort heldur karl eða kona, verða að bæta tveimur stundum við daglega vinnu sína, til þess að komast til hennar og frá henni, þá er slíkt eigi eins og vera ætti. Í New York verða þannig, þann dag í dag, fullur helmingur allra þeirra, er leita sjer atvinnu, að verja framundir heilli klukkustund til þess að komast heim að kveldi dags, og eins er næsta morgun, til þess að komast aptur að skrifborðunum eða í sölubúðina. Virðist því svo, sem einhver ný ráð verði að finna, til þess að flytja menn þessa, bæði fljótt og á hagfeldari hátt en nú á sjer stað.

Hraður flutningur, í orðsins sönnu og einustu merkingu, hefur nú verið í London þegar í þrjú ár. En hvorki einstakra manna nje opinberum eignum ofanjarðar í heimi misboðið með þessu, meðan verið er að byggja eða síðar þegar farið er að nota flutning þennan. Farþegar eru þannig fluttir á óhultan og mjög hagfelldan hátt, um 30 mílur á klukkustundunni og fyrir eigi hærra gjald en tekið er í köldum vögnum, er hestar draga, eða á hinum upphöfðu járnbrautum í New York. Í London er neðanjarðarbrautin með tveimur jarðgöngum um $3\frac{1}{4}$ mílur að lengd; liggur hún um 40—60 fet undir yfirborði strætisins; fer hún á hverjum 3 mínútum og komast um 1000 manns fyrir á hverri lest, og getur hver farþegi sitið, en það er eigi í nokkrum bæ í Ameríku.

Rafurmagn og fyllilega jöfn braut og sjerstaklega lagaðir vagnar, draga mjög úr skarkalanum, svo eru menn lausir við hinar banvænu gastegundir og reykjarsvælu, er jafnan eru samfara öllum jarðgöngum og gjörir þær svo andstyggilegar.

Allflestir hugsa með skelfingu til dauða í jarðgöngum. Vjer erum gerðir fyrir yfirborð jarðarinnar og er sem fari um oss, ef óhapp ber að höndum neðanjarðar, þar sem engin er birtan, lítið um lopt og öll mannleg aðstoð fjær. En forfeður vorir litu þó þannig á hina almennu járnbraut og gufuskip. Ásigkomulag lífsins breytist, og vjer verðum og, innan takmarka skynseminnar að breytast með því.

Vjelasmiður sá, er stóð fyrir verki þessu, segir á þessa leið: “Vjer höfðum ekkert að styðjast við, þar sem fyrirtæki þetta var algörlega nýtt. Víðast hvar er brautin 50 fet undir strætinu, en sumstaðar enn dýpra, einkum þar sem hún liggur undir Thamesfljótinu. Vjer höfum varla snert við nokkurri byggingu en haldið oss að mestu leyti undir sjálfu strætinu. Höfðum vjer nýja aðferð er göng þessi voru grafinn, og mátti með því móti vinna án þess að talma umferðinni á strætunum, eða rífa niður hús í tugatali, eins og gjört var, þá er hin almenna neðanjarðarbraut var lögð. Svo má vinna mjög fljótlega, og voru stundum grafin yfir 100 fet á dag, og á einu misseri voru grafnar $2\frac{1}{2}$ mílur.

Jarðvegurinn undir London er leir sandur og möl, og er mikið minna af grjóti þar er undir New York. Var unnið neðanjarðar í mikilli stálpípu, er var knúð áfram með vatnsþrýstingi, og var leðjan tekin út um aptari hluta pípunnar eptir því sem unnið var fram. Var það í fyrsta sinn að grafið var á þennan hátt, en síðan hafa St. Clair göngin verið gjörð á líkan hátt af Grand Trunk brautarfjelaginu í Canada, og göngin undir Hudson’s-fljótinu, er í fyrstu voru byrjuð á annan hátt, verða nú grafin með líku móti. Er það gufuaflið og hinn náttúriegi vatnsþrýstingur er vinna verk þetta. Eigi þurfti að ausa einum vatnsdropa meðan á vinnu þessari stóð. Það var loptið er hjer rjeði mestu.

Í göngin er lögð almenn járnbraut og er hreyfingaraflið rafurmagn.

Í hverri lest eru aðeins þrír vagnar og vjelin, og vega þau til samans 30,000 pund. Í hverjum vagni geta verið 100 manns. Í fyrstu fór lestin á hverjum fimm mínútum, en brátt varð svo mikil aðsókn, að fara varð þriðjuhverja mínútu. En nú nægir það eigi lengur.

Stöðvarnar eru allar ofanjarðar. Eru þar seldir aðgöngumeðar og ýmislegt annað, er ferðamenn þarfnast. Að sjálfum brautarpallinum neðanjarðar er farið í lyftir, er hreyfist af vatnsmagni. Vagnarnir eru lýstir með rafurmagni. Er og jafn hiti, vetur og sumar eða um 60 gráður, og er loptið mjög hreint og gott, enda er það á stöðugri hreyfing af umferðum vagnanna.

Raddir frá almenningi

[Vjer minnum lesendur „Heimskringlu“ á, að undir „Raddir frá almenningi“ er það *ekki* ritstjórn blaðsins, sem talar. Hver maður getur fengið færi á að láta þar í ljósi skoðanir sínar, þótt þær sjeu alveg gagnstæðar skoðunum ritstjórnarinnar, en menn verða að rita sæmilega og forðast persónulegar skammir; auk þess verða menn að rita um eitthvert það efni, sem almenning að einhverju leyti varðar.

ÁLIT UM TRÚARBRÖGÐ.

Hvaðan er sprottið hið aflmikla málefni mannkynsins, sem kallað er “trúarbrögð?” Það kemur frá meðskapaðri tilfinningu hjá sjerhverjum manni, fyrir því að til sje ósýnilegt og yfirnáttúrlegt afl, sem alla hluti hafi í valdi sínu, það kemur frá sjerhvers manns persónulegu sannfæringu fyrir því að guð sje til. Þetta er sannfæring, sem sjerhver maður á út af fyrir sig, og heyrir því einungis manninum sjálfum til, og fleiri verur sem hann trúir á, þar er engin liður á milli; maðurinn er frjáls vera.

Ef þetta málefni er hvers einstaks manns persónulegt málefni, því hefur það þá svona ákaflega mikil áhrif á hið sameginlega fjelagslíf manna, eins og það hefur gjört á öllum öldum? Það er vegna þess, að guðshugmyndin er svo margvísleg hjá mönnum. Hin trúarlega sannfæring ýmsra manna, er þeim svo mikil sæla og mikil fullvissa, að mannkærleikur þeirra knýr þá til að leitast við að gjöra aðra menn hluttakandi í sömu sælu og sömu fullvissu, þeir vinna því fyrir málefni sínu, vinna aðra menn á sitt mál; þar af myndast hinir ýmsu trúarbragðaflokkar, og þegar flokkaskiptingin kemst á, koma umræðuefni, og þar af leiðandi, hin sterku áhrif á þjóðlíf og fjelagslíf mannanna.

(Auðvitað er það ekki ætíð af kærleikskvötum, sem trúarbragða flokkar myndast, þeir geta myndast af metnaðarfýsn og valdgirni einstakra manna).

En hversvegna eru trúarbrögð mannanna svona margvísleg? Af því hugsunar og þekkingar ástand manna er svo margvíslegt. Byggjast hugmyndir manna um fullkomleika guðs á menntunarástandi þeirra? Já að miklu leyti. Sögurnar sýna, að meðan menn voru á lágu þekkingar stígi, fundu þeir guð sinn eða hinn hulda krapt í stokkum og steinum, dýrum og svo frv. En eptir því sem þekking manna náði meiri þroska, og eptir því sem mannkærleikur og hið siðferðislega ástand þeirra náði meiri fullkomnun, eptir því varð guðshugmyndin fullkomnari og göfugri. Hin ígundandi skilningsöfl mannsins tileinka hinni æðstu veru, alla þá fullkomlegleika, er þeir finna hjá sínum beztu tilfinningum. Það nær því ekki tilgangi sínum nú á dögum, að boða hugsandi manni þau trúarbrögð eða þann guð, sem maðurinn finnur ósamkvæmni í, eða ófullkomlegleika hjá, í því skyni að hann geti trúað á hann, *því að þeirri göfugustu og háleitustu hugmynd, sem maðurinn getur gjört sjer um fullkomleika guðs, sprettur sannfæring, og af sannfæring trú, og af trú huggun í hörmum lífsins og von og vissa eilífs lífs.*

Ef þið leitið sjálfir að ykkar fullkomnustu og beztu hugmynd um fullkomlegleika guðs, þá finnur hver og einn ykkar hinn sanna guð, og verðið svo farsælir af trúnni á hann.

VESTRI.

VÍNSÖLUBANNIÐ Í MINNEOTA.

Eins og flestum löndum mun kunnugt vera, urðu það úrslitin við síðustu bæjarkosningar, að ekkert leyfi skyldi veitast til að selja áfenga drykki, en þeir sem fjærribúa vita náttúrlega ekki hvernig þessi reynsla hefur gefist oss, og geta þar af leiðandi ekki hagnýtt sjer vora þekking í þessum efnum.

Þar er alveg óhjákvæmilegt, að allir geti verið á sömu skoðun, þegar um mikils varðandi spurzmál er að ræða, og að sjálfsögðu hlýður vínsölubannið sama lögmáli.

Við síðustu bæjarkosningar, fyrir nær því ári síðan, skiptust menn í tvo aðalflokka, en börðust fyrir tveimur gagnstæðum stefnum. Annar flokkurinn hjelt fram vínsölubenni, og fylgði þeirri skoðun, að sú peninga upphæð er árlega væri eytt fyrir áfenga drykki, rynni óbeinlínis inn í sjóð verzlunarmanna, er mundu selja svo mikið meira af nauðsynja varningi, og hafa svo mikið betri fjárheimtu, en ella ættu sjer stað. Skattar yrðu að vísu hærri, en ágóði á verzlun yrði margfaldur, til að jafna þann litla gjald mun. Þess utan yrðum vjer frelsaðir frá svívirðing drykkuskaparins; að siðgæði færi vaxandi, en ósiðir hyrfu fyrir það mesta. Vínsölumenn hjeldu því fram, að það væri hægt að taka það fje er bærinn fengi fyrir vínsöluleyfið, og verja því til eflingar ýmsum þarflegum fyrirtækum, er gætu orðið bænum til gagns og sóma. Þeir hjeldu því fastlega fram, að áfengir drykkir yrðu seldir hjer, og að aðal spurzmálið væri, hvort við vildum hafa vínið selt á löglegan hátt, eða í pukri. Þeim virtist óefað, að margir af skiptavinum vorum mundu reka verzlun sína í bænum hjer í kringum oss, þar sem ölföng væri fáanleg.

Þetta voru aðal spurzmálin, er lögð voru til grundvallar við síðustu bæjarkosningar. Um þetta var þrefað fram og til baka, og um þessi atriði var háð ein hin merkilegasta kosninga-rimma er átt hefur sjer stað í sögu þessa bæjar.

Þareð bæjar-kosningar fara fram innan fárra vikna, og vopnin verða dregin úr slíðrum með sömu ákefð og áður, og barist um einmitt sömu atriði; þó virðist ekki ótilhlýðilegt, að líta yfia liðna árið og athuga hvað vjer höfum lært, hvað reynslan hefur kennt oss.

Því verður ekki neitað, að áfegnir drykkir hafa verið drukknir í þessum bæ, og enda seldir í ýmsu formi, þó í smáum stíl hafi verið. og óefað hefði farið betur á því, að núverandi bæjarstjórn hefði sýnt meiri nákvæmni í því að boðum alþýðu hefði verið hlýtt, er heimtuðu skýlaust, að engin áfengur drykkur skyldi vera seldur. Það er ekkert vafamál, það vita allir, er vilja vita, að á “Billiard”-stofu bæjarins, hafa drykkir verið seldir—hvað sem svo þeir hafa verið kallaðir—er haf kostað kaupenda bæði peninga og skynsemi.

Á hina hliðina verður því ekki með sannsögli neitað, að margur maðu, einkum hinir yngri, haf asparað peninga sína og varðveitt heiður sinn á síðastl. ári. Því allir geta skilið að það er eins og nokkurs konar blægja sje dregin fyrir freistinguna, með vínsölubanninu hjer, jafnvel þó næsta vínsölubúð sje að eins sex mílur hjeðan.

Og svo er að athuga hvaða áhrif vínsölubannið hefur haft á verzlun bæjarins, og almenn framfara og menningar mál. Jeg sem þetta skrifa, hef fengist við verzlun um fleiri ár, þó í smáum stíl hafi verið, get borið um það, að verzlan sem jeg er viðriðin, hefur á síðasta ári, vaxið frá 33 til 50 per cent., en líka er þess gætandi, að þessi umrædda verzlun hefur á þessu ári haft til notkunar þessa sölubúð og meiri varning, en nokkru sinni áður, og eru þó liðna ár eitt af þeim bezta árum er hjer hefur verið um mörg undanfarandi ár.

En hvað sem því líður, er það áreiðanlegt, að verzlun bæjarins, í heild sinni, hefur blómgast og tekið miklum framförum á síðastliðnu ári; en hvort það er í nokkru sambandi við vínsölubannið, eða eðlilegar afleiðingar af árgæzkunni, verður ekki fast ákveðið.

Það er óhætt að telja það með framförum, að aldrei í sögu þessa bæjar, hafa á einu ári verið seldar jafn miklar fasteignir, og einmitt þetta síðatsl. ár, og aldrei útlit fyrir jafnmiklar framfarir og nú á komandi ári. Því til sönnunar má geta þess, að nú um há vetur er verið að drífa upp byggingar hvenær sem veður leyfir. Þetta litla yfirlit bendir í þá átt, að bærinn eða innbyggendur hans, hafi engu tapað við vínsölubannið, heldur miklu fremur grætt, en samt verður því ekki neitað, að þeir er vilja leyfa vínsölu, hafa mikið til síns máls. Það er ógrynni fjár er hefur verið sent hjeðan til annara bæja fyrir áfenga drykki. Það er mjög sjaldgæft, að ekki eitthvað komi með hverri vagnlest er hingað kemur, fyrir utan allt er bændur hafa ekið inn með sjer, er ómögulegt er fyrir bæjarmenn að ákveða eða meta til verðs. Allir þessir peningar hefðu verið skildir hjer eptir ella, og það er gild ástæða að ímynda sjer, að móttakandi hefði brúkað þá til einhvers þarflegs fyrirtækis. Það er alveg rangt að slá því föstu, að allir þeir er framfylgja vínsöluleyfinu, geri það af ást eða velvild til ofdrykkjunnar eða ósiðferðis. Þeir vilja eins vel styðja að framförum bæjarins, og geta verið all að einu góðir drengir, og nýtir borgarar eins og hinir er álíta, ef opinberar vínsölu búðir sjeu ekki leyfðar, þá sje allt fengið er óskað verði eptir. Þeir landar vorir er dvelja í smá þorpum út um þetta land, þar sem líkt stendur á og fyrir oss, geta ef til vill, fært sjer í nyt reynslu vora í þessu tilfelli, og þá væri tilgangi lína þessara náð.

Það er ætíð viðkvæðið í þessum bæ, að það komi upp á Íslendinga hvort þetta eða hitt pólitíska spurzmálið fái framgang, nú er það nær því óhugsaudi að allir landar hjer verði á einu máli, eða á einni hlið við næstu kosningar, en eitt geta þeir gert, um eitt ættu þeir allir að vera sammála, sem er, að bera til hlýðilega virðing fyrir mótpörtum sínum, varast undirferli og lygar, sem er svo undur mikill hluti en um leið svo ofboð viðbjóðslegt einkenni á hinni amerikönsku pólitík.

G. A. DALMANN.

MINNEOTA MINN., 8. feb., 1892.

Herra ritstj, !

Í blaði yðar “Hkr.” nr. 6 þ. á., 3. þ. m., er kveðja til mín, frá fyrrverandi útsölumanni “Hkr.” F. R. Johnson. Fyrir þá skuld verð jeg að biðja yður að ljá mjer rúm fyrir þessar fáu línur, er jeg sendi greinar höfundi til hugnunar, og honum til sönnunar um, að jeg hafi lesið kveðju hans til mín. Ef jeg ekki vissi, af langvarandi reynslu, að maðurinn er hjegóma gjarn, og vill sjer sjesint á opinberum stöðum, mundi mjer ekki hafa dottið í hug að eyða rúmi bl. í að svara höfuðóra-hræsnis-glamri sendinga mannsins.

Atriðin eru þrjú, öll skreytt af hendi höf. með gæsalöppum, hrópsmerkjum; hann hefur máske hugsað sem svo, að ef lesendum leiddust orðin, þá gætu þeir skoðað merkin og sjá, þau standa þar!

Fyrsta atriði: *almennt* jeg gaf því orði ekki þá meiningu í grein minni að það skyldi innibinda *alla*, hefði jeg meint, alla, mundi jeg hafa sagt, *undantekningarlaust*, eða eitthvað þ. l., enn við þá meiningu, sem orðið hefur, í áminnstri grein, stend jeg, að fyrirl. sjera J. B. sje af “flestum” mikils metin, það veit jeg, en í hvaða tilliti að hann sje mikils metinn, útskýrir ekki gr. höf. En þareð F.R.J. hefur ekki þor eða þrek til að segja hvað hann meinar, þá skal jeg nú hjer sýna honum þá velvild að leysa hann úr þeim ormabobba; fyrirl. er nl. af öllum er vit hafa á mikils metin, hvað orðfæri og ytra búningi viðvíkur, að efni til lítils virði, því hefur hann ekki fyrirl. hvortveggja, góðan búning og fallegt efni.